

— Ти, бай Марко! извика докторътъ и скокнѣ.

— Сѣдни и трай... сега слушай какъ. Тая заранъ, много рано, отидохъ въ Генковото кафене и отъ кафеджииятъ цървъ чухъ за твоео зашпрание. Азъ се въсчудихъ и смаяхъ. Нецешъ ли, иде онъ-башиятъ и ми расправа, че те испратили нощеска въ К. за дѣто самъ тръгваше съ беево писмо, въ което биле приключени опаснитѣ книжа. Азъ не знаяхъ какво да сторѣ! Онъ-башиятъ постоя малко, па си излѣзе. Тогава гледамъ, че забравилъ писмото. Ганко бѣше залисанъ да ми едного. Хрумнѣ ми да го скриѣ и скжсамъ, но това малко щѣше да ти помогне. Тебе пакъ щехъ да те влачатъ, съмнѣнието останае. Какво да чинѣ? А нѣмаше врѣме да мислѣ. Тогава ми дойде нѣщо въ главата, което прѣзъ цѣлия си животъ не бѣхъ помислилъ... Видинѣ ли ме, докторе, азъ съмъ побѣлѣлъ въ търговия, и чуждо писмо не съмъ распечатвалъ. Това го знаяхъ за най-безчестно, Богъ да ме прости, ама азъ го направихъ днесъ, за първъ пхтъ и за послѣденъ. Припкамъ у дома, заключвамъ се въ писалището, разлѣпямъ полека чървения воскъкъ на плика, и турямъ вхтрѣ други вѣстници, каквито ми попаднххъ подъ ржка. Турчата сж пшкави, ти знаешъ... Послѣ оставямъ писмото пакъ на мѣстото му, безъ да се сѣти кафеджииятъ... Слава Богу, че се свѣрши благополучно. Свѣвѣстыта ме не бори толкова сега.

Докторътъ изслуша прѣхласнхтъ, па каза трогнхто:

— Бай Марко! Вѣчно благодарѣ. Ти наричашъ това безчестие — то е слава, то е подвигъ! Ти избави двама души отъ пропасть, като самъ изложи себе си. Такава услуга баща на синъ не би нанравилъ.

Докторътъ не можѣ повече да говори отъ вълнение.

Марко подзе пакъ: — Снощи дѣдовия Манолевъ синъ ме наипра, наипстина, но минѣ прѣзъ стрѣхата, та причини врявата п докара полицията.